ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Η ελληνική μπουρζουαζία είναι αγράμματη και εκδικητική, έλεγε ο αείμνηστος Ηλίας Πετρόπουλος. Προφανώς δεν υποτιμούσε τα ‘επιτεύγματα» των αστικών τάξεων της Ευρώπης ή εν γένει του Δυτικού κόσμου, αλλά διαπίστωνε με εξαιρετικά δεικτικό τρόπο πως μια δράκα παλιανθρώπων, αληθινών κατσαπλιάδων λυμαίνονται εδώ και δύο αιώνες τη χώρα. Δεν έχει νόημα να παραθέσει κανείς τα κατορθώματα της ελληνικής αστικής τάξης και του υπηρετικού – πολιτικού της προσωπικού τον τελευταίο αιώνα. Η απεργία πείνας του Νίκου Ρωμανού μέσα από την τραγικότητα των στιγμών και τον κίνδυνο της ίδιας του της ζωής έρχεται από μια πλευρά να καταδείξει αυτό ακριβώς. Πόσο μίσος, πόση εκδικητικότητα και τελικά πόσο αγριανθρωπισμό είναι ικανοί να επιστρατεύσουν οι πολιτικοί εκπρόσωποι του πλέον διεφθαρμένου και σάπιου κομματιού της ελληνικής κοινωνίας. Τριάντα μέρες απεργίας πείνας για στοιχειώδη και συνταγματικά κατοχυρωμένα δικαιώματα όχι μόνο αφήνουν κυνικά αδιάφορη την κυβέρνηση, αλλά αντιθέτως στελέχη της ξεπερνώντας ακόμη και τα όρια του κρετινισμού επιχειρούν να εκμεταλλευτούν πολιτικά το γεγονός με τόσο μισαλλόδοξο τρόπο παρόμοιο της περιόδου του εμφυλίου πολέμου. Αυτοί, μια χούφτα παλιανθρώπων , απόγονοι χιτών και δοσίλογων δεν διστάζουν να εξωθήσουν στη φυσική εξόντωση ένα νέο άνθρωπο για να εκδικηθούν. Γιατί στο πρόσωπο του Νίκου Ρωμανού δεν εκδικούνται απλώς και μόνο έναν κατά δήλωσή του αναρχικό, αλλά μια ολόκληρη γενιά που αμφισβήτησε έστω τυφλά, αυθόρμητα και με στρεβλώσεις την κυριαρχία τους εκείνο το Δεκέμβρη του 2008. Στο πρόσωπο του Ρωμανού εκδικούνται όλους εκείνους που τολμούν να αμφισβητήσουν την υφιστάμενη τάξη πραγμάτων ή θα αποτολμήσουν να το κάνουν στο μέλλον. Το μέλλον που οι ίδιοι έχουν φροντίσει να βάψουν με τα πιο μελανά χρώματα και για τη νεολαία και για την υπόλοιπη κοινωνία. Αυτή η στάση του Ρωμανού είναι το καρφί στο μάτι ενός ολόκληρου συστήματος. Έρχεται να αναδείξει πως αυτή η συγκεκριμένη κάστα πολιτικών εκπροσώπων της αστικής τάξης είναι ουσιαστικά μια φωτοτυπία της. Αλλά επιπλέον έχει φροντίσει μέσω όλων των κρατικών θεσμών και των επικοινωνιακών μηχανισμών να διαπλάσει εκατομμύρια συνειδήσεις . Να φτιάξει κατ΄ εικόνα και καθ΄ ομοίωση σταβλισμένα ανθρωπάκια . Αγράμματα και εκδικητικά τα οποία παλινδρομούν μεταξύ φόβου και πειθάρχησης αποδεχόμενα τον αυταρχισμό και το μίσος για τον Άλλον ως διέξοδο.

Δυστυχώς αυτά τα κομμάτια της κοινωνίας είναι και ευάριθμα και αποτελούν πλέον ξεκάθαρα το σύμμαχο των κυρίαρχων σε μια ακραία ταξική πολιτική με αιχμές του δόρατος την υποταγή και τον αυταρχισμό. Τη δική τους συνδρομή σε αυτή την προσπάθεια έχουν ασφαλώς τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης, ο δήθεν πνευματικός κόσμος, η δικαιοσύνη, το 'νέο σχολείο» και όλοι οι θεσμοί του «κράτους έκτακτης ανάγκης». Όλοι αυτοί οι παράγοντές που οδηγούν σε μια κοινωνία πνευματικού εκφυλισμού και πολιτισμικού μαρασμού. Αυτό το τοπίο απονέκρωσης είναι αυτό από το οποίο προέρχεται και έχει ως ιστορικό προορισμό η ελληνική μπουρζουαζία. Αξίζει όμως ένας ολόκληρος λαός να βουλιάξει μέσα σε αυτό το βούρκο τον οποίο προτιμά να πλατσουρίζει μια συγκεκριμένη κοινωνική αι πολιτική τάξη; Η απάντηση είναι κατηγορηματικά, όχι. Γι αυτό η πράξη αυτοθυσίας του Νίκου Ρωμανού αξίζει το σεβασμό και την αλληλεγγύη όλων μας. Όχι επειδή κάποιος συμφωνεί πολιτικά ή θεωρητικά μαζί του, αλλά ως ένδειξη υπέρβασης αυτού του σάπιου κόσμου. Ο συμβολισμός της πράξης μπορεί να ξεπερνάει και την ίδια την πράξη αυτή. Είναι βέβαιο πως όταν ο Νίκος Ρωμανός ξεκίναγε την απεργία πείνας δε το έκανε με σκοπό να γίνει ήρωας, αλλά για να προασπίσει τα δικαιώματά του και κατ΄ επέκταση τα δικαιώματα τω κρατουμένων. Για πολλούς αυτή η ενέργεια μπορεί να μοιάζει σαν μια παραφωνία μέσα σε έναν κόσμο απολύτως αλλοτριωμένο και εφησυχασμένο. Όπως όμως αναδεικνύει το πόσο σάπιο, αυταρχικό και μισαλλόδοξο είναι το σύστημα και η τάξη που το διαφεντεύει, άλλο τόσο αποκαλυπτική είναι για τις δυνατότητες και την αναγκαιότητα της υπέρτασης του. Αυτή η αναγκαιότητα της ανατροπής της βαρβαρότητας είναι αυτό που πρέπει να γίνει οδηγός για όλους όσοι συμπαραστέκονται και τάσσονται στο πλευρό του. Οι δυνατότητες υπάρχουν και κόντρα στον καιρό κα τις αντιξοότητες πρέπει να φροντίσουμε τα πουλιά να φτερουγίσουν ελεύθερα έξω από τα κλουβιά. Αυτό που έρχεται να μας θυμίσει και το σύνθημα : «το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο απ΄ όλα τα κελιά» το οποίο πρέπει να φωνάξει ξανά και ο Νίκος Ρωμανός γιατί πρέπει να ζήσει. Και καθήκον δικό μας είναι ο Νίκος να ζήσει. Να μη επιτρέψουμε στους δεσμώτες του, σε αυτούς τους ανθρωποφύλακες όλης της κοινωνίας να τον εξοντώσουν....

IX – XII – 2014